

Fira de mostres

poemes

Fira de Muntres

= poemes =

Prec. - Prec a la nostra Senyora la Mare Pàtria Valenciana

A can d'orella. -

Poema d'una petita història natural
Trenca'l cor, de doloria
Moliment-Serenor

Poema

Poema
Record de fitges
Dimenge d'libertat als Vivers

El llaç

Canivet de l'Horta

Alqualont-petita història d'home

Cançó de l'alegria de l'home

Poema d'un amor breu

Cançó d'home i sofriment

Tres aranets

Oh, florita del riuver

Loliri

El gevani del baleo

Estances a les palmeres del port d'Alacant

Oda a l'home de la negalitza

La font

Ventall

Tuny

Tanca de tapis

Sonetí

Cristina del Nadal de 1950

A una rosa

Oda als meus seixanta anys

Cançó de no est rofoguer, i opeti

Cobles a Ausias March

Municipal

Hai-Kai

Bellenge de sol

Elegia

2

Tarongina

Vicent Mulet (+27 febrer 1955) Carnet de Museu

Passa el vin...

Tarongina

Pel caminet

Tanca de nit el balcó...

Dins de la nit

Vora la font

Carreva amable...

Frescor de mi vojoles

Així, quin sol!...

A l'ombra del taronger

De la llum tanya

Glossari de les estacions de l'any

Celista

Amets

dia de Reis

En Seferves

(cançó del nen petit perdut)

Virtut

La font d'en Seferves

les tres forques

El viuet

Prec

Preç a la nostra Sempora
la Mare Paetia Valenciana =

Salve, Regina Peixia,
blava ~~flor~~, garlanda de l'Amor.
Salve! Jo us dono cada dia
la flor desclora del meu cor.

Salve! No em manque l'amborria
del vostre seny, que és pluja d'or;
num cor no emreu, oh, Mare pia,
niix moriré pres de la mort.

Jo teixiré rimes alades
per exornar-nos bé, plenades
de la florror d'un bell jardí.

Del vostre Temple blan la senda
~~mostre~~ assorear; plantar en ell la tenda
vella i atrinxar-me en el camí

Publicat al "Cuento del Quijote" 19

A can d'orella

Los Bock

Poema
d'una petita història natural
Homenatge a don Vicent Calvo Acàcio

Allà en la meua tendra i rossa infància
no sé per quin misteri de dolçor
mon esperit es féu a l'elegància
de tindre als dits un llibre i ser lector.

Adolescent, tastí l'arquitectura
del nostre verb escrit - vers ellorentí -
i em prengué el cor aquesta bella i dura
gemma brillant que encara sent avui
i que és l'orgull - oh, seny carneria! -
d'escriure el nostre i dolç valència.

I passen anys i anys i cada dia
oficiant d'un vite que no mor
obric mon pit i escriu per galania
el rim tendral que dual'estoig del cor

1942

Publicat a l'Almanac 1944

= Trenca't, cor, de doloria :

= Cançó =

¡ Tu no tenies l'amor
per cosa santa, sagrada,
i amb la seua tebior
havies vida premada ?

: Com és que avui estàs mafrat
i tot ple de melangia ?
Puis que l'Amor t'ha llagat,
Trenca't, cor, de doloria !

Si l'amor vas sentir quaire
fent-te un dia delitos
i estiguères amb sa flaire
dins de la cambra vedis,
: com és que avui estàs mafrat
i mig mort de melangia ?
Puis que l'Amor ha volat,
Trenca't, cor, de doloria !

Si miraves el miracle
que a l'ànima et fén l'amor

i et va cegar l'espectacle
 amb la llum de sa esplendor;
 si ara estàs del tot mafrat
 i plenat de melangia,
 i què esperes d'aquest malfat?
 Trenca't, cor, de doloria!

Si posaves en l'Amor
 sentiment i alta esperança
 i l'amor et fa dolor
 i te traspassa amb sa llança,
 i què fas, al món, tu, mafrat?
 Si plenat de melangia?
 Si que és la vida que t'han dat?
 Trenca't, cor, de doloria!

Veremarres eixa Amor

i després l'espigolares.

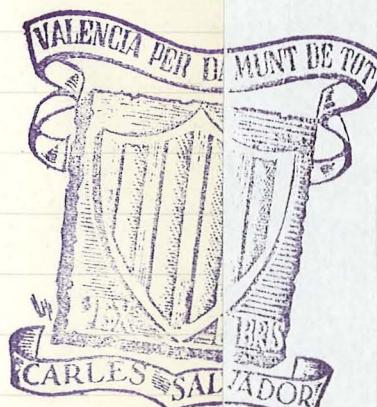
i Com sentires la fredor
 per tan sol com te quedares!

i Com el voler t'ha mafrat

i plenat de melangia!

És l'Amor qui t'ha matat...

Trenca't, cor, de doloria!!

1918

Cuento del Domingo

al

Abatiment - Serenor

Palpe ja la quarantena
i un dolor tinc dins de mi
que em fa la vida serena
com escrita en pergamí.

~~Se me~~
~~da te~~ dobla ja l'esquena
que alvir encar presumí
d'aquella gràcia plena
de vida que em fuig avui.

Sent el sol vera la porta
^{com s'agosta}
i ~~l'afonja~~ el meu llort.
Sent el vaixell en la costa
per visitar-me la Mort
i sent als ulls l'afonia
de l'últim vers que escriuria...

(Carles Salvador
Benassal Hivern 1933-34

Publicat a l'Almanac de les Províncies, 1935.

Poema

Oh, dolça primavera,
la del ten cors tot ell fragant jardí.
En les branques rosades dels teus braços
han esclatat - llum i perfum - dos llires.

7

Publicat al Butlletí
de la Cartellflorència

Poema

Es recolzada tan gran formosor
- gràcia juengana -
en formosors de tota l'antigor
d'aquesta pàtria valenciana.

7

Publicat al Butlletí
de la Castellonenca

Record de Sitges

Sitges! Cançons d'aigua blava...
Uva mar, el Can Ferrat
amb pistons d'escuma blanca.

Sitges! Sóc enamorat
de la cinta de ta platja,
del blau cel esbojarrat
i de tes finestres blaves...

Sitges!
Ets tan polida i tan blanca
amb sol i polsos d'aurat!

Cor, què vols? Cor, què desitges?
— Tornar a Sitges!

7

= Diumenge d'hivern als Vivers =

dia d'hivern al jardí ciutadà
sota la volta del cel del migdia
i entre l'arbreda r�anosa que fa
taques de sol al passeig que somria.

dia de sol, dolç i tebi que va
fent i desfent eixa tendra harmonia
que els Amor sap posar a la via
del joveuet que a l'Amor es crifa.

dia de sol. Clar matí. Gent mundada
i aquells infants de mirada encisada --
Única i flors i colors i sonris.

Esmig de tot i amb el cor ben encés
sota la font i el Gran cam tot espès,
l'envanyat que trobà el Paradís.

Carles Salvador

= El llac =

1

Llit de lluna.

En el llac

hi ha silenci,

claredat...

És en l' hora del tan dolç isolament.

Al cristall

es reflexen els brançatges de l'arbreda
i el fullam.

Una ondina passa lenta sobre un
cigne blanc

i una estela

d'argent li ha
darrer d'ells

renovosa com un preu d'euanyorat.

Les magnòlies

es descloisen, odorants,

i amb llur flaire

ens embauuen divinalment tot l'espai.

Llit de lluna!

En el llac

hi ha silenci

i l'encant

de la lluna que s'acaricia amb ~~sa argenter~~
~~sa argenter~~

3

el mirall.

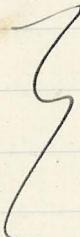
S'ou de sobte llen reuor: reeca fulla
cau al llac

i la limfa la bressola
maternal.

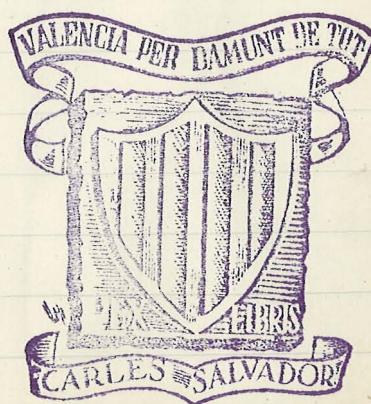
El silenci

s'ha enlairat
novament.

De misteri s'ompli tot el jardí blau!

Publicat al "Diari de València", 1917

Caminet de l'horta...

Caminet de l'horta, vora
la riera i el camí
que canta la ven de l'aire
sobre pintat de blau.
Caminet de l'alqueria
tota riuadada de blanc
i guarnida de geranis
amb taques, al sol, de sang.
Caminet de l'horta verda,
amb seient per descansar...
Sota l'ombra d'olivera
ens vàrem prendre les mans
i renovàrem paraules
del nostre dolç estimar.
El cel tenia àngels rossos
i amor els nostres esquards.
El sonrís a les parpelles
es penjava endormiscat,
i jo et deia si em volies,
i tu em prenies les mans.
Caminet de l'horta bella:
tinc de tu els records més grats!

Publicat a "l'Elegia" dels Amics
de la Poesia, de Catalunya.

-1-

Aiguafont

~~CANÇÓ DEL FARSANT I L'ENAMORADA~~

- petita història d'amor -

DIUMENGE

Als seus anys era fadrina
i en tenia ja quaranta;
a la fi trobà un cor tendre
en un rogle dels de Pasqua;
sense embuts, ni mitges tintes,
li va dir que l'estimava...
De l'ABRIL era diumenge,
de l'Abril que Amor escampa.

DIMANYS

DILLUNS.

Si en diumenge es conequeren ,
en dilluns ja entrava a casa;
la fadrina se presenta
cara neta i pentinada;
ella mostra els seus estalvis
i la roba de la caixa...
Si sospira la fadrina
el promés somriu i calla.

DIMARTS

El dimarts es fetejaven
confiats en llur paraula;
juraments d'Amor immensa
van florir de llavi a galta;
si les dents no eren molt blanques
les paraules eren d'alba...
Com l'Amor feia progressos
el cor d'ella s'estovava.

DIMECRES

El dimecres s'entengueren
com farsant i enamorada;
l'amor d'ell i l'Amor d'ella
van cremar amb semblant flama.
Ni sospirs, ni llagrimetes,
ni aquell crit que surt de l'ànima
van restar dolçor mellifera
ni al somic, ni a la desgana.

DIJOUS

El dijous ell no venia
i ella en casa l'esperava
ull illuent, somrís als llavis,
tremolant com ~~la~~^{una} palma.
- Si vindrà, si no ha de vindre
pensaments que ella passava.
El dijous ell es va fondre
i ella es féu desconsolada.

DIVENDRES

El divendres plors s'ocien
des de fora de la casa;
com la vida s'ha fet trista
la fadrina cau malalta.
Qui sabria dir l'angoixa
de la pobra enamorada?
Quin consol podia tindre
si l'Amor no retornava?

DISSABTE

El dissabte tots veieren
la fadrina amortallada;
quatre ciris grocs cremaven
i ella omplint tota la caixa;
la color roja dels llavis
se li féu amoratada.
Un pomell les mans lluïen:
~~un pomell de~~ passionàriev.
era de flor

Carles SALVADOR

Cancó de l'alegria de l'Amor

Qui dirà, de bona traça,
l'alegria de l'Amor?
Cada dia que ve i passa
~~dum~~ als llavis una flor.

Vora riu trav clariana
i nelluc com un mirall.
Si respira i esbatana
com balco seu cap cristall.
Si es retolza a la barana
no simula l'espiall.

Qui dirà que no és bagassa
l'alegria de l'Amor?
Cada dia que ve i passa
~~dum~~ als llavis una flor.

Vora mar trav ~~la barana~~
dels seus viures consentits.
Si es despulla fa rendera,
per caçar, dels seus vestits
i sap fer-se la rossera
quan al sol es trav els pits.

Qui dirà que no en fa massa
l'alegria de l'Amor?
Cada dia que ve i passa
~~dum~~ als llavis una flor.

12

Viva següia s'esclata
per lluir non cor rural.
Baralluga com l'escata
de la volta sideral
i es retors i malbarata
com les canyes en formal.
Qui dirà que s'escarrassa
l'alegria de l'Amor?
Cada dia que ve i passa
~~dum~~ als llavis una flor.

Qui dirà que és fada i lassa
l'alegria de l'Amor?
Si pots, compta'ls i repassa
tots els caires del seu cor.

Carles Salvador

Publicat a l'Almanac de Los Provincias, any 1926

Poema d'un amor breu

Dilluns

Quina blava cobejança
fén fugir la lassitud
de nun cor! Lentí recançà
de una brida joventut
i em posí ple d'esperança
a probar l'inconegut
dins del pit, i a tota ultrança,
perquè Amor ~~em~~ fos vingut.
La paraula plorauera
mai deixar sort el llindar,
oh perpura matinera
de l'Amor, en esguardar
una rosa cabellera
i una faç de dolç mirar.

Dimarts

Tremolava la parpella
per seguir per tot carrer
el pas del de la donzella
que avançava amb pas lleuger,
com tremola l'alta estrella
quan el dia és fugisser
i es vestix una gonella
violeta el clar verger.
I l'enfany de nit obscura
^{que me queja} ~~que me caia~~ al dormir

i en deixava la tortura
llançorós i taciturn
com qui plora en la foscura
el silenci d'un difunt.

7

Dimecres

Pel matí, una joveresa
se vestia blau mantell,
amustrava galta encesa
i amb non quic vell i novell
repetia l'escrivia
encalçant l'Amor aquell
que en donà l'embriaguesa
d'un volgut i etern flagell.

T en tornar el ben migdia
l'esperit, calat de sol,
esguardant-la bé sevia
el delicat de non vol;
i el tal joc, en fer sa sia
era el men línic consol.

Dijous

Se va escorregar la cortina
i va eixir al finestre;
vaig besar-li la mà fina
amb llumel devoció.

Tremolava-li la rina
tota joia, ¡com si no!,
amb una ànima divina
que es grousava entre ella i jo.
I allavars bustà la rina
del respirar en el seu pit,
la paraula no desclora,
les quipires fit a fit...
i florí en tota cosa.
la renor d'un llen clinxit.

(3)

Divendres

Era rossa la pollia
que ens donava nostra Amor;
el sonriure ens abellia
per quistar més la dolgor.

Pel passeig res mans premia;
res no ens era enganyador.
Féiem, lírics, nostra via
per camins pleus de claror.

Cada para cargolava
més i més nentre destí;
la paraula es perfumava

amb el nostre queig diui
i no res ens aturava
puix que tot era mesquí.

(7)

Dissabte Com la pluja era molt fina
~~seballava~~ ens ~~varem~~ amarinar.
Com cosa pluja fina
~~passiqua en~~ empatare.
~~i el lluís~~ ens va quicnar.

Dins el vel de la boirina
sa faç era un roserat.

Jo portava al cor l'espina
ben cruel del molt amor
i com qui al cel s'encaixa
la qalta ~~cosa~~ ^{li} vaig besar.

Ella es féu més colorada;
jo esperava el seu perdó.
Ben esquerpa i indignada
va tancar el porpticó
i nun ànimia donada
~~s'anygà en la tembla.~~
marxa a plorar a un riu.

Diumenge

(5)

El bon sol va fent sa via.
L'esperit és ple d'empara
car no té ja l'amiga mia,
bandera del meu Amor
i se fon de melancia
recordant el bes nuov
que flori una qvadria
com un bri de sa llavor.

Ai, el bes! Dolor immensa
té una vida en lassitud
i l'Amor és en creixença
exornant una joventut
que ara esfulla la naixença
de la joia que ha perdut.

(ader Salvador)

Publicat a l'Almanac de
Les Provincias, any 1932

Cançó d'Amor i Soffriment

D'amor sóc tot incendiat;
els vostres ulls
m'han dat el foc; i m'han malrat
vostres antulls;
i vaig a ells amb cor ben qrat.
Incongoig major és el patir
altíssim dol;
no mai trobar ni posseir
un eben consol
fins que la mort puga venir.
Mes sou dolent, mes dolç Amor!
Oh, temps perdut!
Fui abocat a uestra cordor
i no he rebut
encor la mort, vida sinò.
El jor m que pas es ben ferest
sens haverre pan;
el de demà, pitjor que aquest
si no em matan.
Muixam, oh mort!, el uestre gest.

Publicada a l'Almanac de
"Las Provincias" 1924

Tres a~~s~~sonets

= Nocturn =

Publicats a

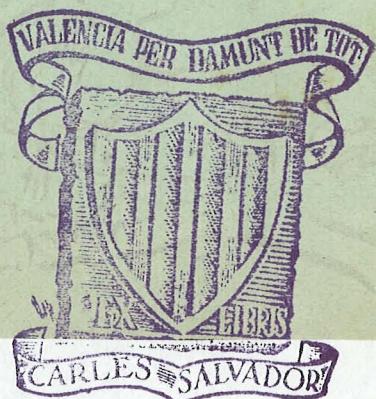
l'Humanac pera 1951

Una cançó t'he fet, mit sense llumia,
una cançó d'amor sense paraulas
perquè al meu cor no llum ni una estreleta,
ni en baixa llum als ulls de la celèstia.

Ombra sóc jo voltat d'ombres espesses
entre les quals me moco com peix en l'aigua;
la immensitat voltant-me, sense fites;
i jo en el centre obrir de tots els dubtes.

Viuu felic el ~~met~~! Só una tomba
deixada al sin profou d'una caverna
sense respiro, ni cauts, ni flors, ni velles...

Jo sol amb mi, oh mit, mit sense llumia,
i el cor saltant-me, vim, dius una corri uiva,
bleix fumejant uns canticos amurros.

II

12

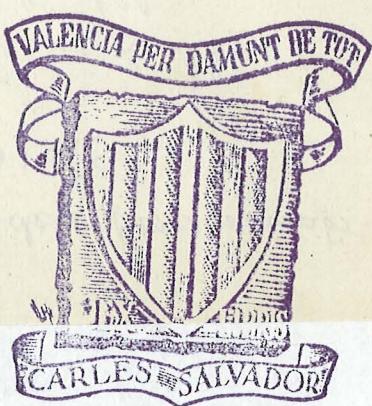
= Fred =

Hi' acoste al foc que el corpos tant fratura
 per escalfar nos propis pensaments
 i l'hivern calor no pot, ni gens, ni poca,
~~que el foc em dóna fred~~
 que el foc, encara el vin, em dóna fred.

I el fred es fica dins la carn; els ossos
 a poc a poc es tornen com el gel
 i aquell antic sonris dels llavis, ara
 ja no és sonris i ja no ho serà més.

El fred corgela els dies i les ànimes
 es tornen ester, blanques com la neu;
 el foc potser serà vermell quan crema

però no mai quan gele els sentiments.
 I així estic jo: roveta un foc de cendres
 fetes de glaç, d'un foc que em dóna fred.

III

(3)

= Desolació =

Una palmera tine despeninada
que fa ronres si el vent frega les palmes;
espinys de l'hort es vincla i es redreça,
verda i pruixant, tothora llereta i àgil.

Clavada en terra ~~el sol besa la lluna~~
i més no pot pujar car les estrelles
dins cada nit li fan ampla corona
acomboiant-la ensens que la iluminen.

Palmera nòi, palmera de mil palmes,
que des de lluny m'esguarda tot quant quaita
des de l'orgull immens que em tornassola.

Tot avra men és brut, petit i pobre,
i ja només nòi alta i nòi alta
perquè amb el vent faig cantics sense versos.

- Oh, floreta del romer -

Oh, floreta del romer
que esclates vora la roca!
Ets de l'amor ver
la troca.

Als clavis de l'auador
perfumes saliva i dent
i enfortixes l'amor
fervent.

Si romnes a l'orella
de l'amant
per tu la paraula és bella
i odorant.

Oh, floreta del romer
collida a l'aspra garriga!
Ets de l'amor ver
l'amiga!

= Lliri =

Lliri:

flor blavenca de deliri,
flor blavenca de dolor,
entre espasius de verdor
creixes mostrant ton martiri.

Lliri:

blanca flor de quata amor,
blanca flor del cel empirí,
sora l'aigua en tremolor
creixes recta com un cirí.

Lliri:

groga flor del cor traidor,
groga flor de cemintiri,
de l'amor enganyador
ets un barroc batedor.

Lliri:

grogos, albor i blauor
de deliri.

Publicat al Butlletí de
Cartellània, 1962

El gerani del Balcó

EDICIÓN DE
ESTOCOLMO

El gerani del Balcó
té un roig tan d'encautament
que em captiva el cor quan jo
m'asse per rata el Balcó
on tu vius, molt lentament.

I em fa sumiar misteris
pleus d'amors primaverals
uns misteris d'enconteris
que semblen no ser misteris
per tant com són irreals - .

Jo mou sé que no és jardí
un gerani o dos o tres
en un Balcó; però n'hi
saben tots que un bell jardí
pot ser una gerani flor només.

Quan quantes ~~flors~~ al teu Balcó
- rosa d'una ros impolut -
i pel carrer plantejo
és bell jardí el teu Balcó
pel meu sorpir contingut.

Per a l'Almanac de "Las Provincias"

-1-

ESTANCES

a les palmeres del port d'Alacant

I

Front la blavor serena
de l'ampla mar tot llum que ens ha portat
els cènons grecs i injecta dins la vena
aquest corrent tan dolç de pietet
de l'amorós conreu del Crist de vida;
dins la blavor del cel
per on va i ve el volar de l'au ardida
que duu en el bec la flor que fa la mel,
vosaltres sou, palmeres,
sommis en arc, sospir dins calma pura,
capsa i desig d'imatges fugisseres,
fanals d'anhel enmig la nit obscura.

Illes de vent dormit vingut d'enllà,
d'on naix el sol, d'on naix el pensament
aristotèlic, dit d'estesa mà
que porta el signe etern d'un món bullent.

-2-

Tabacs de verds i d'ors
de Paradís, tabacs d'encantament,
quins cèntics féu amb plors
quan us assota el vent d'afrós ponent !

II

Sempre us he vist, palmeres pentinades,
entre maragda d'aigües i ametista
i heu fet senyor mon cor poeta, artista
d'emocions antigues, controlades
pel seny valencià.

I he vist l'encant
de la unitat del tronc encara viu
que prega i plora i riu
al mateix so, palmeres d'Alacant !

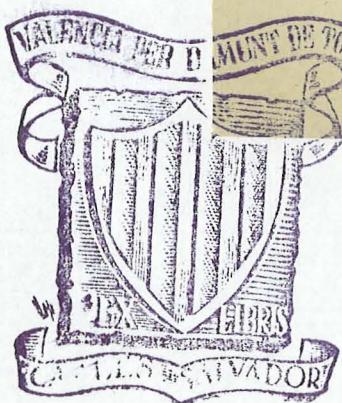
Carles SALVADOR

Oda ^a l' hora de la regalissia =

No vull saber qui ets, ni d'on viengueres
fins a la porta alegre de l' Escola,
ni qui per què a l' edat de ta vellesa
vén obligat a vendre
cixas ~~arrels~~ de pell rogenca i fins
~~tendres~~ ~~que te dolces~~, ~~arrels~~ groques per dinars,
~~que te dolces~~, placentz mes que no el nivelle
~~que te dolces~~ paladar tendral de la infantesa.

Recordo jo que, ^{XIC} ~~infant~~, tot ple de gola,
també xuplava amb ~~goig~~ ^{quist} la regalissia
i en tindre dos diners ja me n' comprava
i era, allauors, feliç com cap amanarca.

Cum passa el temps! Pivo ~~de~~ debades para
perquè els infants d'avui també es dalegen
per la dolçor groguenca que tu els portes,
i qual que aquelles que em foren condeixibles.
Tots hem qustat, potser, la ^{vava} tendra
que té dolçor de cel fet d' innocència
i el ^{new} que no, segur és per desgràcia.

No vullc saber qui ets. jo et veig nimpàtie,²
sempre amantent als xics que a tu i' acosten,
amb eixe feix, tan prim, rota l'aixella
~~i amb la navaixa oberta~~³₂¹ en la mia dreta.

El ten esquard seré, que ompli els ulls, grossos,
~~fets~~
~~pellos~~ de bondat, ~~que~~ ^{llueixits}, a tots inspira
bons pensaments i aquella confiança
de l'amistat que ~~mis~~ els homes solen
tindre's.

Jo et veig cepat i sa, faç sanitosa
que el sol donrà al bell mig de les muntanyes

o de la Manxa seca en la plomaria
- que el ten parlar no llun la nostra verba
més cordial i oberta que cap altra!

Ets ~~cap~~ ^{garrallargi} et plantes, senyoriol,
sense cap en quell, un por obert de canes,
amb un front senzill, ple de noblesa.

El ten cabell es blanc ⁱ ^{es} fi, tota polata,
i pentinat i net el portes sempre —

- que el pobre net fa canys de simpaties
car dignitat a tots obliga allsova.

No sé qui ets, ni falta fa que ho sapia
mix que pels actes cal que hom determine
si un lloisme és bo o dolent.

Tu ets per a mi l'amic que cada dia
he salutat durant mesos i mesos
vora la porta alegre de l'Escola.

I pels infants golets ets més que un pare:
ets, gran i vell, un àngel.

Publicat a l'Almanac de Las Provincias

per a 1947

La font

en la vila "la llar" - Serra - d'En Francesc
Soriano i Bueso

Deixa el passeig i el camí
i el ten cansament repara.

Si volies aigua clara
austa els llaços a mi.

7

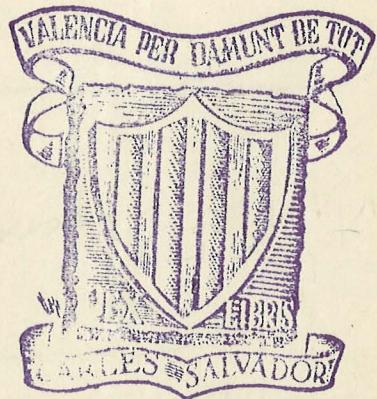

Ventall

Com ala escampada al vent
t'obris, ventall, sobre el pit
i et mou amb un moviment
arítmic, tot enfilat.

Et mou, segur, el desfici
d'apparentar severor.
Quan gran és el sacrifici
ni es distingula l'amor!

(carles Salvador)

Lloret de Mar
Juny
en l'Album d'Apigaric Rauch
i Sales

L'Horta es torna tota evaçà;
- té la evaçor del forment
que es gruixà al vent de la mar
o al vent calent del ponent.-

Ara can el gra i la palla;
- les corbellas fan gavelles
que es gitxen llargues al sol
com a vellles seixes esquilles.-

Juny
Horta evaçà i fala al juny.

Carles Salvador

15 juny 1950

Tema de tapis

A l'amic Eduard Flanch

A l'estiu,
l'ala blanca de la vela,
la vinya de verd vestida,
la lluna color de perla...

A l'estiu,
la fressa de la perdiu.

La tardor
porta coves de verema,
l'or de fulles i codonyes,
i la pluja, aigua novella...

La tardor,
sarronet de caçador.

A l'hivern,
la neu cobrint la muntanya,
el foc cremant a la llar
i el vent que xiula quan passa...

A l'hivern,
aquell fred que sembla etern.

Però ve la primavera,
que fa esclatar les poncelles
i porta per al tapís
—mentres xisclen oronelles—
el somris del Paradís.

CARLES SALVADOR

Mascit
desembre 1952.

= Sonetí =

Escampant l'ala pintada,
ventall que trans la calor,
en una mà nacarada
que té fina tremolor
recrees la perfumada
paraula, tota rosor,
que en el cor està sentada
com en un jardí d'Amor.

Eixa paraula no escrita
curulla d'afeguts transita
d'ulls a ulls cantant al vent
la inefable poesia
reta i tendra i blava i pica
del voler més transparent.

juny 1950

Carles Salvador

En el ventall de Maria Dolores Musoles

CRISTMA DEL NADAL DE 1950

En el Nadal, cançons de bonhomia,
l'estrela al cel i als ulls sucre i somris
i al cor aquesta lírica harmonia.
del villancet curull de mots d'encís.

En el Nadal les mans es fan amigues,
escampen soig com aia en prendre el vol
i amb un esclat d'amor vencen fatigues,
escurcen danys i minven fel i dol.

En el Nadal la joia es torna blanca
com gessamins que s'obrin en la branca
dels sentiments més tendres i innocents.

Oh dolç Nadal, diada blava i pura !
Porta escalfor de gaita i de ventura
als bons amics que són al cor presents.

Carles Salvador

Còpia del sonet autògraf de Carles Salvador, en
l'àlbum de la " Rosa Francesch Matheu ".

A U N A R O S A

Damunt el pit et lluu una rosa bella
que es gronsa al bleix suau de ton respir,
escampa olors calents de meravella
i invita el dolç sospir.

Guaita del món la flor, adés poncella,
sobre la sina càndida de llir
prou més que pic d'estrella
és flama ardent que mai no ha de finir.

Jardí esbullat i somni de tendresa,
la bella rosa unida al teu roser
et durà, i pren de tu, flaire i encant.

I l'aire cru que passa i que la besa
té un esgarrif tan clar! d'amor primer
que es torna fi, i tan dolç i tan fragant...

Carles Salvador

València 1943

Oda als meus seixanta anys

1

Sa velletat, valencians, mal prosta
i avui començar a ser un home vell;
els anys que faig enquant - oh, data nova! -
en donen títol vell, per mi novell.

Seixanta anys faig i amb alegria els porto
com un pommell de flors i fruites d'or;
quan cada any, ni mal, els reconforto
m'omplin de novel i goig el ton del cor.

Mun viure és ple de romiris: de roses
que han exornat esterns, purs ideals
i he treballat de ferri sens errors roses
tot recolzant-me als braços amicals.

L'Amor ha estat per mi experiència
grata i dolçor que mi ha donat dos fills;
ara els meus néts, directa descendència,
fruits de ma carn, els nivelle com a espills.

He dedicat les hores més intenses
a l'infantil i clar ensenyament
i he procurat als xics amples defenses
per a una vida sana i independent.

He pogut fer el tast de l'ambrosia
quan escrivint la llengua maternal
m'ha devallat del cel la Poesia
que ha transvasat una ~~gr~~ cor amb goig vital.

Car no és secret que tinc per ma València
una alta amar ~~tom~~ ferma com els rocs;
el cap acote en digna reverència
que ~~l'espert reverent~~ vers la Semiera feta amb roigs i grocs.

I així em caldrà morir i moriria
sense dolors al cor i sense plàns
ni és que he acomplit mon deure cada dia
fins a aquest jom d'encís dels seixanta anys.

(carles Salvador)

Publicat al Record

PREMI DE LA POESIA HUMORISTICA

1.

CANÇÓ BURLESCA

Corpus 10

BV

Lema: No et sofoques, jopetí.

publicat

De primer, molta alegria
pels trenta anys i ser fadri;
perquè ja se les sabia
les tavernes de bon vi
i ara l'home es casaria
-clar! - si topetara amb qui.
No deleres eixe dia,
no et sofaques, jopetí !

Va trobar una fadrina
que sabia brodar fi,
que pastava la farina
i dormia amb bon coixí;
com de galta no era fina
i tenia el pèl moixí,
no la va voler aixina.
No et sofoques, jopetí !

2.

bonica
Ne trobà una de ~~beixa~~
passejant per un jardí;
pel vestit semblava rica
i son cor se li aigualí.

Li parlà sols una mica
...era filla del botxí.

Ai, l'Amor si t'embolica.

No et sofoques, jopetí !

Sense goig ni companyia
passava nit i matí;
aleshores comprenia
que era trist el seu destí;
s'aprimava cada dia
com un pobre pelegrí.

Trau-te la malenconia,
no et sofoques, jopetí !

Li creixia la geniva
tan punxent com espasí;
fins cantava bé la griva
que refilava al camí
i anava sec de saliva
pel disgust que no té fi.
Fora el plany que te captiva,
no et sofoques, jopetí !

Quan trobà amb qui es casaria
anà a l'altar un matí.
No sabé si d'alegria
era el riure del padri.
Quan va passar un sol dia
disputaven sense ri.

Ella el foc mai no encenia.
No et sofoques, jopetí !

4.

La muller fa bona vida,
duu un vestit massa mesquí;
fa la dansa, fuma i crida
distrau
i es trau amb tot fadri.

Si el marit li posa mida
va queixant-se ací i allí.

Ai, Amor, branca florida,
no et sofoques, jopetí !

Viu la dona ben tranquila,
galta i llavis, de carmi.

Quan ella al carrer s'enfila
com ell ni té ja virí
els fillets dorm i vigila,
guisa, agrana i compra el vi.

Tu fas la vida del lila...

No et sofoques, jopetí !

Carles Salvador

Treball premiat als Jocs Florals del carrer de Molvedre

amb motiu de la Coronació del Crist de la Fe
any 1925

= Cobles =
Cobles A Ausiàs March

"Amor i' agrada molt de llàgrimes es-
campades"
Sext Properci, Elegies, llibre primer, XII.

1.

Em cal donar honor a l'alt Poeta
Ausiàs March qui va cantar d'Amor
el bé i el mal puit que ell fou amador.
que, calcigà ~~de~~ drecera torta i dreta.
Ningú com ell sabé d'Amor el foc
ni quin dolor es mescla amb el delit
i com el cor s'esponja dins el pit
per a després marcir-se a poc a poc,

2.

Els homes tots que quan ment han amat
bè saben prou que Amor porta plaer
embutidor del seu, quan el voler
vençut està a la carn i molt cegat.

La passió, llavors, l'home orgela
muix que movent delit luxurios
perd voluntat i sols es desitja
d'aconseguir de fer novella estela.

3.

Però també tothom bé sap i prova
que Amor és cel tot blau en sa ventura
i és prim alé vital, blana dolçura
que l'Univers anima, eixample i clou.
Sense l'Amor, virtut generatriu,
el cor humà resosta no tindria
el ventre eixore per sempre esdeveniria
mancat del goig dels fills en llur caliu.

4.

Alegra't, dores, si veus sofrir Amor
muix cal que Amor apprenja a molt sofrir
sense saber de pans, volent sospir
atravessar la trèmula Dolor:

Aporta llumy la fonda contextura
que no permet batalla ni ferida

mix cadascuna atén la presentida,
fonda llavor que li ha dins sa nativa.

5. X. 8.111

BIGOLADA

Cantes l'Amor, Poeta ;
contes l'Amor i etern ton cant serà
mix que a ta ven s'inx paraula meta
i fas del dol i el goig cantic lumà.
Et planys i el planys el cor et reconforta
per a seguir plament-te i fins plorar,
que el llaquismeig et porta,
tan escampat, a més i més ~~planys~~ ^{anys}.

6.
I ets immortal, Poeta, per les rimes
que has compost, llovers, i flors a dona
també immortal per tu, ven que nessuna
en nostra memòri per tant i ^{com} ~~que~~ estives.

Ausiàs March! Els regles i la Mort
et fan ben venir mix cada dia ets nat.

No vas morir el dia decretat;
vas remaixent dels llums de la Dissort.

Tornada

PER BOPISOTO

Llibre entre cards! Et llib, silenci i ven;
nosaltres som els cards.

Fes que en Amor davant la terra i Déu,
poetes vers, no mai siguem covards.

(Carles Salvador)

16 juny 1951

.....
.....
.....

EXERCICIS

PER X

.....(BOPISOTO).....
.....(CARLES).....
.....(SALVADOR).....
.....(DIBUSSOS DE JESÚS).....
.....(DIBUSSOS DE JESÚS).....

Rupcials

I

P R E S E N T I D A

Somnis en hores despertes
sempre curulles d'afanys,
músiques i ales incertes,
llunes, marines, estanys...

Minsa remor d'aigua clara,
fulls que canten al vent
i una tendror que s'amara
dintre d'un cor conscient.

La silueta sensible
d'una donzella inefable
que pot ser és impossible

qualle en carn inalterable...
I és present la Presentida
que ha d'omplir tota una vida.

II

D E C L A R A C I Ò

Floreix el cor somrís de galania
i el dia té perfums de rosa i nard;
l'airet és lleu i l'hora és blava i pia
i el dia és curt i el sol no es pon al tard.

Passa l'Amor que porta unes floretes
entre les dents: les roses i els clavells.
Ara el fadrí dirà paraules netes,
noves cançons de sentiments ja vells.

Si l'aire és fresc l'enamorada galta
pren el color de rosa de l'Amor
i es fon per dins i el cor tremola i salta
i es fa vermell puríssim de rubor.
Floreix el cor els somnis que destria
i guaita als ulls, amb goig, resposta pia.

III

P R O M E T A T G E

Les mans han dit, junyides, les promeses
que vessen cor i ulls fets d'esperança,
mudes paraules nítides i enseces
que fan l'ordit al tou de la fermança.

Són més aprop les clares llunyanies
i les arrels que esberlen elà llindarà,
del temps dispers escuren planys i dies
en el combat sublim que cal guanyar.

Tàctil present tot ros, gama fatiga
que no té fi, ni inici; goig i pena
que no sap fer capdells d'experiència.

L'espai és llarg car l'ànsia és amiga
d'aquell instant balder en què és ofrena
impacient el bes de la innocència.

IV

N O C E S

Angels del cel han baixat tarongina
per coronar els amors beneïts
i han fet el cant de l'estrofa divina
que és la divisa dels cors ja junyits.

Ara és més clara la llum matutina
i ompli les hores de blaus i delits
i la paraula és més tendra i més fina
i els branquillons dels rosers, més florits.

Noces sagrades dels cors en un dia
ple de sospirs i vital poesia
que sols anhela ventures sens fi,

vinguen els vostres licors pietosos
a omplir els vasos dels cors amorosos
que han de fer junts -ungla i carn-el camí.

CARLES SALVADOR

N U P C I A L fón escrit i estampat en recordació de les
noces del fill de l'autor, Carles Salvador i Monferrer amb
Concepció Sales i Xicoté, celebrades el dia 16 de Juliol de
l'any 1947, en l'Església de la Concepció, de la Ciutat de
Barcelona.

- Hai kai -

Per a Munserrat Petitpierre

Els àngels, vestits de nacre,
la posta de sol decoren
amb el coroni de llurs llavis.

- Rellotge de sol -

Del goig no trae goig,
del dol no trae penes.

Semp ale només
les hores serenes.

(Publicat al Butlletí
de la Cartellonera)

Elegia

!

Pes no em fa goig del que al més no és perenne;
tot el caduc em fa prou i tristícia;
tan sols la mort i el bon Déu que tot ho omplí
tenen versió dins mon cor fet tenebra.

Veig claudir de mi la claror del migdia
i aquells afanys que em donaven victòries;
ni l'alta amar, ni el desig de ventura
són prou daler per sostindre in les ausies.

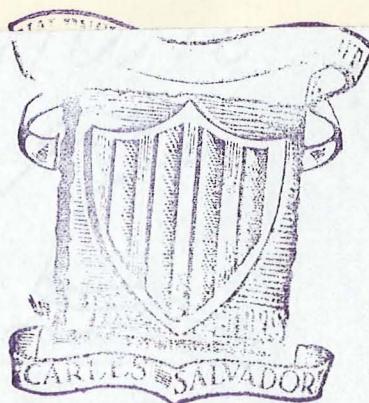
¿Per què ha fugit del meu llaci el sonriure
i del meu cor la floreta olorosa?

¿Per què la llum de les hores de l'alba
ara es la fulla d'acer que em traspassa?

¿Quines cançons em podrien fer moure
llargues o curtes tornades antiques?

¿Quins ulls de dona podrien donarm-me
un bri de vida que no em fóra amarga?

No hi ha resposta possible, ni en falta,
ja que, transit, el meu cor res no empora.
Hi la paraula deritge que em diguen
puix que també és movidora la verba.

Tot moridor! Entre el cel i la terra
tot és ben ple de despulles i espectives.
Per ja no és ver més Déu immensíssim,
i aquesta Dama, la Mort, que s'atausa.

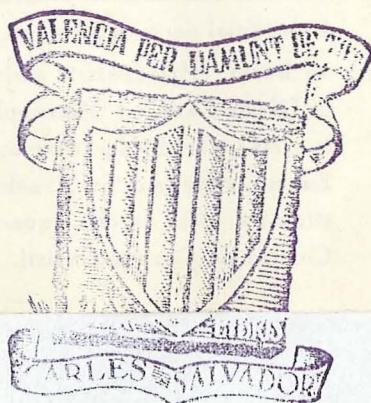
(2)

Ja res d'humà, terrenal, no demane,
pues que Natura és un fals espectacle.
Mon ideal és la Mort, la drecera
que condueix al bon Déu que perdona.

Vinga in la Mort i el bon Déu; que s'espolsen
les menes cendres mortals, massa eixutes,
i que s'esborre del mòri la memòria
d'aquest illús que va creure en la Vida.

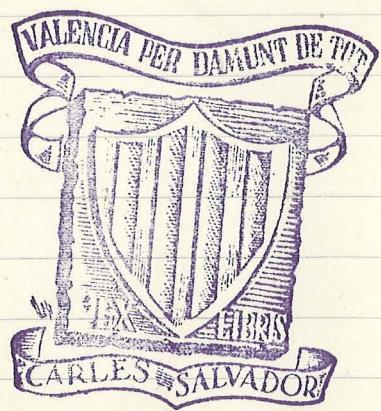
1947.

publicat a la plapmette. Barcelona

Tarongina

Records d'Albalat de
la Ribera

Vicent Mulet († 17-II-1955)
(carnet de Museu)

Temàtica vilatana
d'innocència i tendèr.

Dibuix exacte i color
en la presa agermanada
enscio' i filigrana.

Passa el vin...

Passa el vin silencios...

Una oroneta, afuada,
al mirall fa una besada
i s'eleva al cel blavos.

Passa el vin... La lluna, blanca,
s'ompli de punta de sol.
Qui sabria dir la branca
des d'on canta el rossinyol?

L' hora és de plata i de nacre.
El vin passa tot calmos...
Per l'aire sura el milacre
d'un gran silenci olorós

Passa el vin cap a la mar...
Una bargueta dormida
descansa la seua vida
arrecerada al canyar.

et

publicat a

Levante

23 - 3 - 1952

Editorial la Passió

Tarongina

Floreta de cinc puntes,
estrela de blancor.

La mel per a les bresques
la dins ^{enmig} del cor.

La flaire dels teus pètals
perfuma dolça Amor.

Floreta de porresa
d'un maix la fruita d'or,

la branca que te grousca
vestix ta morenvor.

Al cel hi ha mil floretes
enmig de la foscor

com tu, que tens cinc puntes,
estrela de claror.

Floreta de cinc puntes.
floreta del meu cor!

Pel caminet

Pel caminet de les finestres
entre el riu i els tarongers
hi ha la remor de granotes
que assagen llurs cants primers.

Sa lluna, primeta, passa
entre una boira subtil
vestint baldufa de glassa
d'un groc de pàllid porcí.

Dins de l'aigua del riu naden
cucs de llum tot trencolant
i al cel els estrecls ^{es} baden
i amb drings de ^{llum} argent fan llur cant.

D'entre les canyes erectes
ixen els vels de la nit
que es reviscolen perfectes
i omplin l'aire que era buit.

Per les Notes, senda bella,
ha passat un cor joós
contemplant la freda estrella
~~i el Xiquet silencios.~~
i aquest vin

I en ser obra el pont de ferro
—enorme esquelet tombat—
la nit, un esfèric gerro
i el meu cor, la immensitat.

7

Fanca de mit el balcó ...

Fanca de mit el balcó
i no quantes el carrer,
ni vages pel senderó
míx que el camp es l'encenser

que envia per mil camins
~~l'olor de la tarongina~~
~~el perfum de l'assafra~~
que escampen àngels divins
~~per poder-te manejar.~~
que mouen llurala, fina.

No quantes, perquè el perfum
és tan sensual i dolç,
que perdràs dels ulls la llum
ja que se t clava en el pols.

Pero quanta, no hi ha mal!
Pel perfum no has de morir
que és un gran plaer sentir
l'olor del tarongeral.

Dins de la nit

Dins de la nit, la lluneta
canina i porta un sospir
perquè del riu l'aigua mota
li fa gosig acuseguitar.

I despallant-se del vel
d'una boira que l'abraça
abandona nua i glassa
i es llença al riu des del cel.

Nova Venus, la lluneta,
~~com~~
~~casa~~ que s'acosta l'estiu
es banya tota nuda
en l'aigua, clara, del riu.

7

Publicat al "Boletín de la Sociedad Castellana de Cultura"
Tom XXX Juliol-Setembre 1954 Quadern III p. 192

Viva la font

Viva la font m'he trobat
i la font m'ha dit així
en veure'm assedegat:

El meu raig no és gens mesquí
mix que és d'aigua fresca i clara.
Ven dona a tu en el camí
si vens a besar-me avra

7 Publicat al Butlletí
(juliol-setembre 1949)
de la Cintellonanca

Carrer amable...

Carrer amable i simpàtic
fet d'ombra i de sol nunci,
blanc, i estret i tort i apàtic
com un riu morro marroquí.

amb
Carrer de ferros forjats
i música de Chopin
que té en els balcons penjats
~~en jardins~~ de verd lluent.

de teula a teula nimbeja
i riu el renost estel
que cada nit es passeja
pels caminets del teu cel.

Carrer amable, tot net,
i clar, d'un blanc encalat
que dormis tranquil i quiet
ab mig del cor d'Albalat
del poble.

Jo te recordo, vençut,
perquè mi has guanyat el cor
i et dic alegre: Salut,
carrer lluent més que l'or !

7

Frescor de mil rajoletes

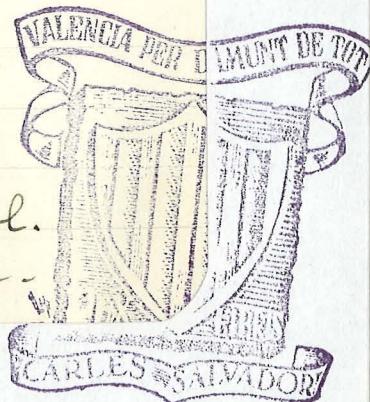
X

Frescor de mil rajoletes
en la casa d'antigors
on lluen clares i netes
quatre ingènies colors.

Dins la casa, amovatada
la penombra. En el carrer,
la cabellera danzada
d'aquell sol tan matiner.

Brinca gràcia més tendra
a les rajoles frescals
on els grisos fets de cendre
conjuguem grocs autunnals.

On verds i blaus i sienes
i aquell blanquet de marfil
rintem objectes i escenes
d'un viure horrat i tranquil.

Casa de les rajoletes
amb les gàbies i ocells!
Les ressonàncies netes
has conservat dels temps vells.

7

Ai, quin sol!

Ai, quin sol, Senyor, quin sol
i quin blau més blau al cel
i quin perfume de la flor,
de la flor del taronger!

Quin roig entre verdes fulles
i quin ocre als nostres peus
i quin colorat de clavis
en les roses dels rosers!

I quin blanc de carn fadrina
i quin blanc de blanca dent
en els pètals olorosos
de la flor del taronger!

Si el paisatge era pictòric
les paraulas eren mel,
la companyia era dolcabona
i els ulls eren tots negreus.

A l'ombra d'una figuera,
que és ombra d'encantament,
la conversa se fonda
dins l'aire i son remoreig.

Ai, quin sol, Sempor, quin sol
i quin blau al cor i al cel
i quin color de tarroja
- glop de sang - als tarongers!

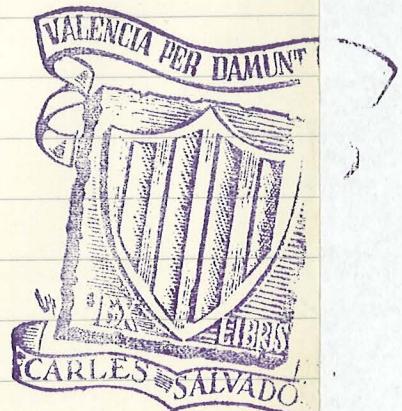
7 Publicat a
Llevant
23-3-1952

A l'ombra del torranger

A l'ombra del torranger
va fer florida mon cor.
Fón un amor prínciper
que esclatava com la flor.

Com era Amor matiner
i se guarnia de llor
el sonris que allí va fer
fón un magnífic tresor.

A l'ombra de verdes braques
nota les floretes blanques
que el dolç perfum va estenent

una paraula sagrada
vibrà en la tendra mirada
que fón etern jirament.

7

Publicat a
Levante

23-3-1952

Festa de la Senia

de la muntanya

Glossari de les estacions de l'any

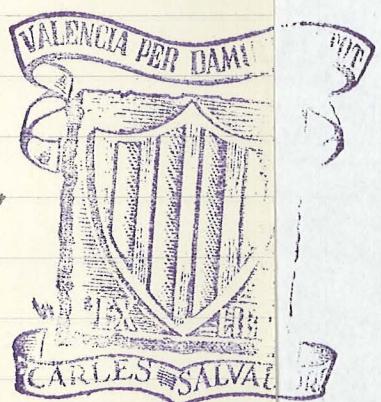
= Primavera =

Sonen totes les trompetes,
i els colors tots són vibrants;
el blanc cel captiva l'ànima
i el Sol riu bons avevanyos.

Cada paix de terra guanya
la verdor que el va exorvant;
cada gota d'aigua entona
la cançó que canta el camp.

Tots els arbres es vestixen
amb la joia del fullam;
tota branca té una antífora,
tot canvi, l'oreig suau.

Les estrelles despentinien
ells cabells de llum flotants;
l'aire roba el seu perfume

del verger on s'ha aturat.

Els ocells van fent la trena
d'un amor que no té plauys.
Cada beca dun florets;
tots els ulls, un dolç mirar.

7

Lo. 10.00

= Estiu =

El coixí d'una fadrina
com un nimol creua el cel;
l'ala forta d'oroueta
talla l'aire al seu plaer.

Tot el blau del mar tremola;
tota vela és gallaret.
Cada platja es teoria
de colors, fumeres i veus.

Camps a lora, tot poeta
té en els arbres un dosser.
Tota nit té el seu elogi;
tot nissol té el seu xislet.

Les remors de tota cuca
van gemantant els evns esquerps;
la primera grissa clara

té volutes d'ornament.

Tota ovelha fa pastura,
tota abella fa sa mel.
Cada jove se desvetla
sorriant un cupidell.

7

= Fardor =

Despentina el vent l'acàcia;
fulla a fulla baixa l'or
i al passeig s'arrenolina
dins l'estrofa de sa mort.

S'adolorixen tots els ocores;
l' hora és aspra i té fredors.
Minva el verd i en la grissalla
tots els pampols ron de foc.

Fot Bancal té sa collita;
tota casa fa sa olor.
Cada test en les finestres
lliu dels geranis i les flors.

L'estelada és fredolica
i és més clara al tremolor.
Passa el vent, ales obertes,
i és tot pàlid dins son vol.

L'olivera no es desfulla,
ni es despulla el pi, ni el boix
i la jove enamorada
fa un caló del seu amor.

- 7 -

= Hivern =

Can la pluja i cada gota
xipolleja en els bassals.

La muntanya, fredolica,
tota blanca s'ha posat.

La puput del bosc escappa:
coloraines pels bancals.
La nuvada llum del dia
fa més negre el fanguiçar.

L'albereda és esquelètica;
l'aiguavent atura el pas.
L'aire es filtra per les portes
refrescant tot abrigall.

Creix el foc tots la campana
tova i fosca de la llar
i les flamaes ron les ales
de quimeres tremolants.

Ha florit ja l'argilaga;
la garriga llueix afany
i l'Amor si Amor no arriba
resbadella en plor amarg.

7.

Publicat a Diario de Castellón
en 1929

Celística

Són al cel milers d'estrelles
que han vibrat tota la nit
i amb res gaies meravelles
fan encant dolç i exquisid.

Són les flors totes balades
al jardí conventual
i les branques, perfumades
per l'oreig primaveral.

El silenci se transpua
sobreix tot vibrar subtil
com la més alada pua
del rostrej gótic estil.

Al carrer, la falaguera
pan, la blana ~~en~~ lassitud
i un fanal que reverbera
front a un Crist de la Salut.

Al convent ellument esclata
remoreig d'oració

suavíssima i beata
tota plena d'incisó.

S'oue a poc la campaneta
per la missa del convent
i la nit blava i quieta
se desperta indolentment.

Per la lluïda sagristia
se passeja un sacerdot.
Va resonant la lletania
d'un rosari molt devot.

Les mongetes un llençàtic
blanament han terminat;
l'ambient un so romàntic
té amb les notes que han deixat.

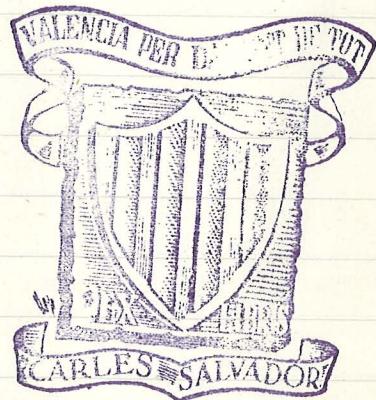

Vers l'església, caluosa,
una dona es dirigix.
L'estelada és tremolosa
i el silenci un gall fendix.

La celèstia exquisida
plega el vel de llum astral
i renaiix a nova vida
primicer raig matinal

7

Publicat en l'Almanac del 1928.

Ànecs

Cum uns clovens de circ
els ànecs passegen.

Un d'ells va primer;
els altres, darrere.

Gambada que fan
colors ~~que~~ ~~que~~ reverberen.

Quan un obri el bec
els altres bequegen.

Quan un trenca el pas
els altres el trenguen.

Quan un va corrent
els altres ~~regocixaven~~ s'apressen.

Quin vent els fa moure
que barques pareixen?

Si estenen les ales
són hidros en vengle.

Quan un s'escabussa
els altres es renten.

Quan un alça el cap
els altres l'eleven.

Quan un troba un cue
els altres l'envegen.

Com uns militars
tots ells s'arrengleren.

Quan un vol marxa
els altres ~~s'aproximen~~ s'engresquen.

Amb un tremolor
les plomes ~~les~~ se reguen.

Gambada que fan
colors ~~que~~ reverberen. 1931

Publicat a

L'Havana

11

Dia de Reis

Muntanya amunt-hi ha un poble tan petit,
tan blanc i tan netet, que dóna glòria
de tindre l' ben present en la memòria
míx no pareix sinó cigne dormit

entre els bancals tots verds quarsits de randes.
No és un poble d' història querrera,
ans un poble tranquil amb la sencera
expressió d' Amor per totes bandes.

En els carrers estrets, silenciosos,
no hi ha en tot l' any ni vida, ni temors ;
però els infants, pels Reis, sempre ansiosos,

aguaiten l' arribada d' uns temps
magistrinus que han d' entrar pel Fontanal
tot esperant que els porten el regal.

publicat al
Cuento del Domingo 1919

= En Segures:

Mor el dia i un encant
de porcelletes humans
~~bainxar~~ els graons de la Font.
puja

La música de les veus
rima amb l'aigua cristal·lina.

S'omplin de frescor els vats
i els clarets de les donzelles.

Al llum sona l'esquellata
d'un ramat virgilià

El crepuscle és tot aurífic
com ales de papallona.

La Font d'En Segures és
dolç crisol de l'esperit.

Font estimada
que rages aigües geòrgiques,
jo te salude i et bec!

Publicat a
Heraldo de Castellón

1928

= Cançó del nen perdut =

I

Un nen molt ros
va anar al camp.
Son cabell d'or,
son tendre esguard
feien per tot
un bell encant.

Ell vin joïós
batent les mans
que eliris són
flairants, flairants.

Canta i revol
del cel les aus
i al seu entorn
baixen piulant.

Quin goig, quin goig,
quin goig més gran
de totes els ocells per terra
saltironant.

II

Un nen molt ros
va anar al camp.

Froba un pastor
nen, pasturant;
té un flaniol
tot argentat.

... Firo tiró
tiro tirà ...

El xic pastor
així li fa:

- Ets molt formós,
oh, rus infant!

Al torsaló

tinc el Tancat.

Ji tu ne vols
jo et donré pa
i mel de flor
de panical.

I el nen tot rus
que al camp va anar
així respon,

així li fa:

- Quin goig, quin goig,
quin goig més gran

menjar-se la mel, meleta,
dalt del tossal.

III

Un nen molt ros
va anar al camp.

Amb el pastor
guarda el ramat
bones raons

passant, passant.

El dia es clou
per fosquejar.

El sol, rodó,
va devallant.

Hi ha lluïssors
- cel estrelat
- cel brumat

que els estels són
per iluminar.

Es tard del tot;
les den seran.

Nen i pastor
dormen al ras
- que tenen son

i estan causats —

allà ben prop
del bestiar.

Quin goig, quin goig,
quin goig més gran
dormir sobre sabonera
dalt del tossal.

IV

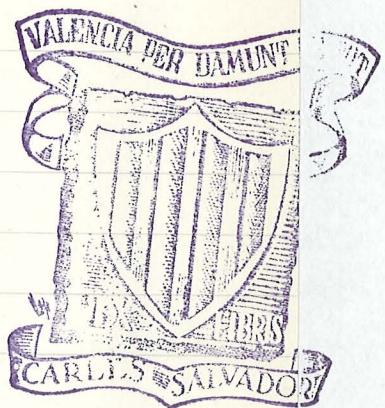
Un nen molt ros
va anar al camp.

En casa tots
plorant estan
que és dolorós
perdre un infant.

— Fill del meu cor,
on estaràs?

— De quin caigó mal lloc
t'has estinat?

— Potser que mort
estiges ja
en bestials i animalons
menjan carn.

- Pintor de la mar*
- Potser els corbs
t' hagen bescat.
 - Fill del meu cor,
qui t' ha fet mal ?
~~Mal~~ ~~ta, fill~~
 - I allà al pregó
l'amor que fa :
 - Quin goig, quin goig,
quin goig més gran
sotindrà el fill en la falda
content i sa.

V

Un nen molt mos
va anar al camp.
En nit d'agost
~~es~~ queda al ras
i en vindre el sol
es despertà
Per l'horitzó
veié la mar
i la blancor
d'algunes naus

Ja més avrop
veu la ~~veï~~ Cintat
~~masia~~ més allà al fons
~~uns~~
~~de campanars~~
~~uns~~ prop de tot i prop del tot
el seu poble
que és allà al fons
de l'ampla vall.
Per l'aire ~~un~~ vol
de coloms hi ha
~~i el fin~~ ^{i la} grisor blau
~~dels pinos~~ d'un cel molt blau.
Pels senders
van a regar
els llauradors
corbella ~~en palma~~ en riu.
Del mas, clar s'ou
el cant del gall.
El xic pastor
solta el ramat.
El vent tot ros
que al camp va anar

pensa allauors
en son casal
i a salts i a tombes
ix devallant
pel senderó
que a casa va.

Aire no trob
per respirar
i dir no pot
de tan causat:

— Quin goig, qui goig
quin goig més gran
tornar a veure la mare
dins de la llar.

VI

Un nen molt ros
va anar al camp...
...En ser passada la pena,
quin goig més gran!

Publicat a

l'Almanac

1923

= Virtut =

Vida estimable n'és té quietud
llumy dels novells d'una gran capital!
Gran mansament en la vida campal
trobes la dolça, ^{estimada,} ~~anada~~ virtut!

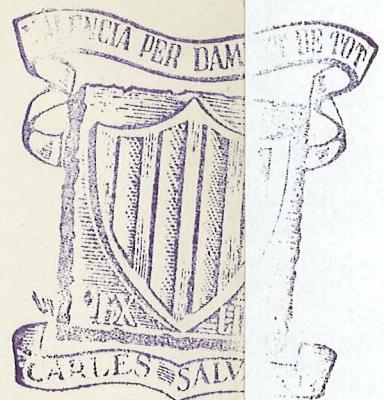
Passes les hores de la plenitud
junt a les cases del poble ideal
fent dels records un austèr madrigal
que ompli de joia l'orgull del vencut.

Tard, quan hi ha llums en el cel blau obscur
misterioses, novelles, cançons
pront transformen el cor ans impuls.

Gran èt despertar a la matinada
palpes que el viure té uns altres nessos
llumy d'emprances de vida passada

?

Publicat al "Cuentos del Domingo" 1918

LA FONT D'EN SEGURES

A la cova de la Font
d'En Segures va la gent
uns a guarir-se de mal,
altres a fer estueig.

En la falda del Montcàtil
i a l'ombra d'uns oms molt vells
en els que el vent posa música
de molt variades veus
raja una aigua cristal.lina
i fresca com la que més.
L'airet amb que se vestix
porta perfum de romer,
~~de pinassa~~ de ~~assassina~~ resina ,
d'espígol i timonet.
El cel cada dia el pinten
de blau uns blaus angelets.
El sol com és de muntanya
ni dins l'agost és ardent.

Des de la Font d'En Segures
el paisatge que se veu
és de serres i muntanyes,
és de barrancs i masets,
és de bancals i garrigues,
és d'ocres, grisos i verds.
Hi ha muntanyes treballades
i entre paret i paret
els bancals en escaleta
tenen blats d'encantament
o els braços verds de les vinyes
o el volum dels ametlers...

Per la plaça de la Font
l'estiu ejant fa passeig;
la dàmisel. la polida,
l'estudiant batxiller,
el capellà de les monges,
l'industrial, el burgés,
el llaurador de la Plana,
l'ama grassa, l'home sec,
la senyora encotillada
que lluu l'or del seu adrec...
Les espadenyes de Veta
i altres classes de calcer
passegen i beuen l'aigua
i respiren l'aire net.

Per la plaça de la Font
l'estiu ejant fa passeig
puix l'aigua tan fresca i fina,
com el cristall; transparent,
al malalt dóna salut
i appetit a qui la beu.

LES TRES FORQUES

Allà ~~en~~ ^{medieval} el temps migèval
els lladres i bandolers,
llauroadors i cavallers,
del terme de Benassal

si condemnats a morir
eren per llurs vides orques,
altra cosa no cal dir :
els penjaven ~~a~~ ^{tres} les forques.

Tres ~~N~~ ^{tres} n'hi havia ~~en~~ en el cim
d'aquesta muntanya brava.
Sota el cel de volta blava
pagaven, jutjats, llur crim.

Ara els temps ja són passats
i altres costums endevines;
però velles teranyines
no fan costums oblidats.

Aquestes carrasques xiques
que creixen en el sauló
fan d'ombra unes quantes miques
als que hi van d'excursió //

i recorda ~~cascun arbre~~ cada fulla
el penjoll amoratat
que ~~es~~ balanceja, ~~cadavre,~~ despulla,
amb la corda que és penjat.

Des d'allí enfront, la Buitrera,
i eixint d'obscures cavorques,
quanta au famolenca i fera
es llençaria a les Forques

a desgarrar la carronya
dels morts que - pengim-penjam -
anaven matant la fam
dels animals plens de ronya !

I ara que el temps és passat
i la fusta de les forques
se l'han menjada les corques
i cap os no és ja trobat
pels voltants, allà a l'estiu
l'Amor, sota les carrasques,
defuig plors, obliga basques
i sanitosament riu.

Que l'Amor, per bona sort,
com que la Vida assegura,
l'existència perdura
i és més forta que la Mort.

EL RIVET

ga te dirà què és el Rivet,
Si tu no ho saps, esta cançó:
un mas i un prat, carrasques mil
i ombriva fent ~~enmig~~ del bosc.

- Vine, Amor meu, seguix-me ~~ací~~;
seu a l'herba a vora meu.
Si el llavi teu és carmesí,
d'igual color, el llavi meu.

El cel és blau; d'estiu, el sol;
l'herba és tendral i l'aire, ~~fi~~ fi.
Pels nostres volts hi ha timonet;
l'espíglol és ara florit.

- Ja ets recolzat, oh dolç Amor,
i ous entre un bes i altre besar
l'esquellerinc del bestiar
i el musicueig del gai pastor.

Passa pel cel l'ala del corb
i un abegot, arran l'herbei.
Un rossinyol assaja un cant.
Silenciós ens besa el vent.

- Ai, Amor meu ! Que el teu voler
no tinga fi, ni ara, ni mai;
que si el teu cor no té desmai
s'ha d'abeurar en mon voler.

El món és lluny i el Paradís
té un altre nom: és Benassal.
L'aire és subtil i tot el bosc
ara és vestit de calma i pau.

.....

- Ai, mon Amor ! Ja no ets estrany
car s'ha apagat d'amor la set
amb els perfums del nostre afany
i amb la frescal font del Rivet.

I ara que Amor saps, i el Rivet,
canta de cor esta cançó:
Un llavi encés, un dolç abraç
i un jurament d'etern Amor.

